

der kunde komme til Afgørelse for en saadan Appellinstans. Han vilde ikke høre noget om de 26 Klager — jeg regnede det for forholdsvis mange, men han regnede det for ingen Verdens Ting. Han siger endogsaa, at der er daglig Snese af Tvivlstilfælde, som der altsaa kunde være Tale om skulde til Afgørelse for en eller anden Instans. Jeg tvivler ikke om, at der er mange Tvivlstilfælde, men disse Tilfælde interesserer mig ikke stort, thi Faktum er, at de kun ere resulterede i 26 Klager. Af alle de Tvivlstilfælde, der kunne være i Bedømmelsen af Fortoldningen, er der en Masse, som aldrig naar saa vidt, at man former en Klage over Generaldirektoratet, og dem regner jeg virkelig ikke for værd at trække ind i Diskussionen. Det forekommer mig, at naar det ærede Medlem paa det Grundlag konstruerer, hvilke Vanskeligheder der kunde opstaa, er det ærede Medlem alt for langt borte fra Realiteten, thi Realiteten er de 26 Klager, med Hensyn til hvilke Toldraadet ikke, heller ikke det ærede Medlems Meningsfæller, har fundet noget som helst at udsætte i de 24 Tilfælde. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis man skulde tage Hensyn til de Snese af Klager, som det ærede Medlem omtaler der kunde være daglig, vilde det blive en meget rig Kilde til Indtægt for Statskassen, hvad i og for sig kunde være meget heldigt. Jeg vil nemlig bede det ærede Medlem om at lægge Mærke til § 4 i det foreliggende Lovforslag, hvori der staar, at Udvalget, naar det finder, at Forholdet taler derfor, kan paalægge Appellanten at deltage i de med Sagens Behandling forbundne Omkostninger med et Beløb af indtil 200 Kr. Jeg røber ingen Hemmelighed ved at sige, at Grunden til denne Passus er, at endogsaa blandt de 26, som vare fundne værdige til at komme frem til Paakendelse i Udvalget, have vi fundet adskillige, om hvilke vi ganske sikkert saa at sige alle sammen fuldstændig enstemmigt kunde have sagt, at det var ganske urimeligt at kalde Toldraadet sammen og sætte Staten i Omkostninger for deres Skyld, saa at man kunde sige: Ville I ikke være saa venlige at betale den Ulejlighed, I have forvoldt, med 200 Kr. Selv blandt de 26 Klager var der saadanne, der, hvis de havde været for en Domstol, vilde være blevne afviste med en Mulkt for unødigt Trætte. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem maa bygge noget paa de Masser af Tilfælde, thi de faa ingen Interesse for selve Sagen.

Med Hensyn til det Spørgsmaal om Pakhusleje, det ærede Medlem drog frem — det var vist ikke det samme, vi have haft til Behandling i Toldraadet —, skal jeg sige, at det er jo nok muligt, at der kan være sket et eller andet, som er mindre heldigt ved Afgørelsen af den Sag, det ærede Medlem omtalte. Det ærede Medlem siger nemlig, at Pakhuslejen er bleven opkrævet, efter at den nye Toldlov var traadt i Kraft. Jeg aner ikke noget som helst om Tidspunkterne, men jeg vil forudsætte følgende: Den paagældende Vare ligger paa Pakhuset og skal betale Pakhusleje, skulle vi sige, fra den 1. December 1908 og tages ud igen den 1. Februar 1909 — altsaa, jeg konstruerer, jeg kan tænke mig, at det er gaaet til omtrent paa den Maade —, og saa klager det ærede Medlem over, at da der opkræves Pakhusleje den 1. Februar, skulle de betale efter den nye Toldlov for hele Tidsrummet fra den 1. December til 1. Februar til Trods for, at det er den gamle Toldlov, der gælder fra 1. December til 1. Januar. Jeg indrømmer, at der kan tænkes at foreligge noget, som ikke er helt klaret. Men hvis man ser det fra Administrationens Side, vil man kunne sige saaledes: Naar Administrationen skal opkræve den 1. Februar 1909, er den da berettiget til at opkræve Pakhuslejen efter en Lov, som er gaaet ud af Kraft den 1. Januar, altsaa den Gang for en Maaned siden? Jeg kan godt tænke mig Situationen ligge saadan, at der ikke var Ret til det, det er jo muligt. Som sagt, jeg erkender ikke, at noget saadant har været Tilfældet, men det ærede Medlem har, saa vidt jeg kan skønne af tidligere Taler om Pakhusleje, sluttet, at det var forkert. Men er der sket noget forkert, vel, saa lad Spørgsmaalet komme frem for den Appellinstans, som eventuelt bliver indrettet efter det foreliggende Forslag.

Det ærede Medlem var inde paa flere Enkeltheder og rettede Spørgsmaal til Finansministeren. Dem kan Finansministeren vel svare paa, jeg antager ogsaa, han gør det, men jeg husker ogsaa lidt om denne Sag. Det ærede Medlem var inde paa, at der i sidste eller næstsidste Møde i Toldudvalget af et Medlem var rejst Klager over, at der var indsendt Besværinger, som ikke vare komne til Behandling af det Udvalg, der var nedsat. Saa vidt jeg husker, var det to Klager, Talen var om. Jeg kunde slet ikke tænke mig, at den Slags Ting skulde komme til at spille nogen Rolle under Debatten her paa